

Парижъ. Творби: една симфония, „Симфонична увертюра“, „Симфонично скерцо“, „Танцъ на извора“ и сюита изъ оп. „Кюрдска нощъ“ — 4 полски танца за оркестъръ, „Симфонията“ за малък оркестъръ, три клавирконцерта, „Полски песни“ за деветъ инструмента, „Триптикъ“ за квартетъ или струненъ оркестъръ, 3 струнни квартета, две сонати за цигулка и пиано, единъ клавирквинтетъ, сюита за две пиана и оркестъръ, соната за виолончелъ и пиано (1929), „Серенада“ за цигулка, виола и пиано (1930), соната, сонатина, 20 полски песни, „Импromptюта“, „Малка сюита“, „Селска соната“, 3 трансцендентни етюда, две тетради „Прелюдии“, „Синеви“, сюита въ старъ стилъ, „Трансантлантическа сонатина“ (съ джазовъ характеръ въ мелодията и ритъма), „Темпо американо“ — за пиано, лирична драма „Кюрдска нощъ“, балетъ „Sextuor“, музика къмъ пиесата „Huon de Bordeaux“ за оркестъръ, пѣсни, II соната за пиано и „Сюита-дивертисментъ“ за клавирквинтетъ (1930).

Тантумъ ерго, лат. tantum ergo — дветѣ начални думи отъ петата строфа на химна Pange lingua gloriosi corporis mysterium, който се пѣе въ католическата църква презъ време на светото причастие. Т. е. се компонира отдѣлно — въ форма на мотетъ.

Танцъ, нѣм. Tanz, фр. danse — е съединение отъ стѣпки и ритмични движения. Още въ примитивнитѣ народи — пѣнието и играта сж нераздѣлно свързани въ танцовидъ пѣсни. Въ класическата древностъ, освенъ народнитѣ, е имало и религиозни танци, докато въ срѣдновѣковието оставатъ само народнитѣ, пѣти и свирени едногласно. Отъ тѣхъ произлизатъ презъ XV в. формитѣ на многогласната музика. Въ началото на XVI вѣкъ се явява салонния (Gesellschafts) Т. и, отъ обичая да се съединяватъ два различни танца — се развива сюитата, нѣкои отъ които съставни части се разшириха и обогатиха художествено, като — аламанда, куранта, сарабанда, менуетъ, пасакалия, форлана, ригодонъ, а по-късно — полка, вальсъ, мазурка, полонеза, галопъ и др. Още по-големо значение придобива Т.-а, ко-

гато влиза като важна съставна часть на модерната соната и симфонията на голѣмитѣ класици.

Тапертъ, Вилхелмъ — Tappert, Wilhelm — музикаленъ писателъ, род. 19 февр. 1830 въ Обертомасвалдау при Бундлау, умр. 27 окт. 1907 въ Берлинъ, училъ въ Кулаковата консерватория и при Зиг. Денъ — въ Берлинъ, а преди това е билъ нѣколко години основенъ учителъ, отъ 1886 живѣлъ въ Берлинъ, писалъ: „Музика и музикално възпитание“ (1866), „Музикални студии“ (1868), „Забраната на паралелнитѣ квинти“ — (1869), „Рихардъ Вагнеръ“ (1883), „Странствуващи мелодии“ (1890), „54 композиции на Горски царъ“ (1898), „Пѣсенъ и звукъ отъ старо време“ (100 пиески за лютна — 1906). Т. е събралъ една сбирка отъ ръкописи, ценни за историята на нотописъта — сега собственостъ на Берлинската държавна библиотека.

Тараба, Бохумилъ — Taraba, Bohumil — чешки компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 1894 въ Седрчани, компониралъ работи за пиано, мелодрами, пѣсни, пантомими, хорови и оркестрови творби; като писателъ — реферати, критики. Написалъ: две симфонии, хорове за женски гласове „Месеци“, „Тайнствата на юношата“ — за пиано и пр. Тараба е душата на „Съвременостъ“ — сдружение за съвремена музика.

Тарамбука — ударенъ инструментъ, имащъ форма на керамична ваза, долния край на която е много разширенъ и, вмѣсто дѣно, е изопната кожа. Този ударенъ инструментъ се среща по-рѣдко въ България, и има произходъ си отъ ориента (въ Мала-Азия се нарича „дарбока“, а въ Индия е известенъ подъ името „канда“ или „гумра“).

Тарантела, ит. tarantella — живъ неаполитански танцъ въ $\frac{3}{8}$ или $\frac{3}{4}$ тактъ, влѣзълъ презъ XIX в. и въ художествената музика, като често употребявана форма за ефектни салонни пиеси за пиано (Шопенъ, Ст. Хелеръ) и др. инструменти, а сжщо и за оркестъръ (Даргомижски — „Славянска“, Ц. Кюи и др.).

Таролъ, фр. tarole — у французитѣ, малък барабанъ — по-лекъ и по-плоскъ отъ обикновения.